

fuldstændig lige i Henseende til den materielle Bøvelsret, saaledes turde der ogsaa være Jøye til saavidt muligt at gennemføre samme Lighed mellem dem i Henseende til Bøvelsprocessen.

Udvalget har derfor anset det for rigtigt, at alle Bøvelsager udenfor Kjøbenhavn behandles gæsteretsvis, og det vilde ligeledes have foretrukket at henlægge alle Bøvelsager i Kjøbenhavn til en og samme Ret, som efter dets Anskuelse helst maatte være den almindelige Ret, da der formentlig ikke er nogen Grund til at henlægge nogen Art Bøvelsager til Sp. og Handelsretten; en dertil sigtende Forandring i Lov 19de Febr. 1861 har Udvalget imidlertid ikke ment at burde foreslaa aldeles leilighedsvis, og da paa den anden Side det personlige Hensyn, hvorefter Sp. og Handelsrettens Kompetens er afgrændset, næppe tillader, at alle Bøvelsager i Kjøbenhavn henlægges til den, har Udvalget ment, at de Bøvelsager, der ikke henhøre under Sp. og Handelsretten, i Kjøbenhavn kunne behandles ved Gæsteretten eller isølge Forordningen 6te August 1824 § 9 gæsteretsvis ved Gjældscommissionen. Ved denne Ordning vil Bøvelscreditor i alle Tilfælde opnaa den hurtigere Afgang til Fuldgjørelse, som er af saa stor Betydning i Bøvelsforholdet; men paa den anden Side bør dog efter Udvalgets Forøining denne Fordel for ham ikke vindes paa Debtors Beføining, saa meget mindre som der i de Bøvelsager, der behandles ved Sp. og Handelsretten, kun erlægges almindelige Gebyrer. Udvalget har derfor tillige foreslaet, at det dobbelte Nøtsgebyr, som er foreskrevet ved Sportel-Reglementet 22de Marts 1814 § 19, jfr. Lov 29. December 1857 § 1 c om Forhøielse i Sp. Regl. for Jærperne og Jrdn. 6. Aug. 1824 § 9, naar en Sag behandles gæsteretsvis, saavel som det i Sp. Regl. 22. Marts 1814 § 27 andet Stykke bestemte Gebyr, naar Sagen behandles ved Gæsteretten, ikke skal erlægges i Bøvelsager.

Under Forudsætning af, at de foranstøite Endringsforslag vedtages, har Udvalget ogsaa forment, at Bestemmelsen om Forligsmægling i Lov af 19de Februar 1861 § 19 kunde almindeliggjøres, saaledes at i Bøvelsager Forligsmægling kan finde Sted efter begge Parters Begjering.

I Henhold til det Anførte skal Udvalget nedenfor stille Forslag til en forandret Affattelse af § 2, lydende:

„I Kjøbenhavn behandles de Bøvelsager, der ikke henhøre under Sp. og Handelsretten, ved Gæsteretten eller gæsteretsvis ved Gjældscommissionen; udenfor Kjøbenhavn behandles alle Bøvelsager i Overensstemmelse med Reglerne for Gæsteretsbehandling. Den i Sportelreglement af 22de Marts 1814 § 19 jfr. Lov af 29de December 1857 § 1 c. om Forhøielse i Sportelreglement for Jærperne og Forordning 6te August 1826 § 9 foreskrevne Fordobling af Nøtsgeby-

rerne saavel som den i Sp. Regl. 22de Marts 1814 § 27 2det Stykke foreskrevne Forhøielse deraf finder ikke Sted i Bøvelsager.

Forligsmægling kan i Bøvelsager finde Sted efter begge Parters Begjering.

Ved Forslagets § 3, som har optaget den gjældende Nøts Regler blot med den af Bøvelsforlaget nye Bestemmelse følgende Lømpelse, jfr. Motiverne til § 3 S. 4—5, finder Udvalget Intet at bemærke.

Veller ikke har Udvalget Noget at indvende mod den Ret til at gjøre Modfordringer gjældende, som er hjemlet ved Forslagets § 4, 1ste Stykke; men med Hensyn til Formen, hvorunder de forudsættes at skulle gjøres gjældende, erindres, at de paagjældende Modfordringer, naar Bøvelsager procederes ved Sp. og Handelsretten, i Kjøbenhavn kunne gjøres gjældende uden Kontrallage og Kontralogemaal, forsaavidt Paastanden ikke gaar ud paa at faae selvstændig Dom for nogen Del af Modfordringens Beløb, og den samme Regel vil der da formentlig for Lighedens Skyld være Grund til at gennemføre overalt i Bøvelsprocessen. I Henhold hertil formener Udvalget at burde stille Forslag til en forandret Affattelse af § 4, 1ste Stykke, saaledes at det kommer til at lyde:

„I Bøvelsager kunne kun saadanne Modfordringer fremsættes, som enten ere støttede paa, at der ved Forføimelse med at give den i Bøvelslovens § 45 omhandlede Underretning er forvaldt Sagsøgte Skade, eller gjøres gjældende til Fuldgjørelse af den Ret til Libidation, som tilkommer Sagsøgte ligeoverfor et insolvent Bo. Gaar Paastanden ikke ud paa at faae selvstændig Dom for nogen Del af Modfordringens Beløb, kan Modfordringen gjøres gjældende uden Kontrallage og Kontralogemaal.

Øvis denne Affattelse vedtages, vil det formentlig være rigtigt at lade Ordet „endvidere“ i Paragrafens 2det Stykke udgaa.

Ved §§ 5—8 finder Udvalget intet Videre at bemærke.

Derimod har det Udstilligt at anføre med Hensyn til Bestemmelsen i § 9. Hvad først Affattelsen deraf angaar, formener Udvalget, at der ikke er Grund til at beholde Betegnelsen „umiddelbar“ foran Forføimelse, da denne Betegnelse vel forekommer i de videnskabelige Systemer, men ikke i Lovgivningen, og der formentlig ikke er nogen Grund til aldeles leilighedsvis at indføre den ved denne Lov, da det, som skulde udtrykkes derved, er tilstrækkelig fremhævet i Paragrafens sidste Sætning. Denne Sætning maa dernest for Sammenhængens Skyld helst flyttes op efter den første Sætning og det nuværende 2det Punktum begynde et nyt Stykke. Dette 2det Punktum turde dernæst være mindre heldigt affattet, forsaavidt som det deri optagne Udtryk, at det til Sikkerhed for Retværenten tagne Gods skal tjene ham til haandfaaet Pant, nærmest maatte lede til den Antagelse, at